

CARTA DOMINICAL

5 DE MAIG DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

Signes de resurrecció (6)

L'amor mutu

Ens fixem en els primers passos de l'Església recentment sortida de la Resurrecció i de Pentecosta. Què han de fer amb ella les autoritats del poble? Segons la lògica de Gamaliel (Ac 5,39), l'existència mateixa de la comunitat dels deixebles, les seves reunions i les seves oracions, de per si mateixes eren signe que "això de Jesús era alguna cosa de Déu" i, per tant, el Sanedrí havia d'anar molt en compte a l'hora de perseguir els deixebles del Natzarè.

Per a nosaltres l'existència de l'Església al llarg dels segles és, fins i tot, un signe de la Resurrecció i de la pervivència del Ressuscitat entre nosaltres.

Però no és signe de Resurrecció el simple fet que l'Església hi sigui durant segles, sinó la permanència dels trets essencials de la nova humanitat portada per Jesucrist. Afirmem que la primera comunitat, el nucli originari d'Església, que va sorgir de la Resurrecció de Jesucrist, era com la primícia de la gran obra de la Redempció, la primera petjada del ser íntim de Déu en aquesta història, el germen de la nova humanitat inaugurada per Crist. Aquella primícia de la nova humanitat ha perviscut, desenvolupant-se al llarg de les vicissituds de la història.

Diem això amb plena consciència i coneixement d'aquesta història, que, segons alguns, no ha estat més que una història de degradació i traïció. Però, mai no va deixar l'Església de ser presència, signe, del Ressuscitat. Els trets essencials de la presència de l'Esperit en el Poble de Déu mai no van faltar, fins i tot en els moments més foscos de la història. Al contrari, va ser el mateix Esperit del Ressuscitat qui va fer que l'Església es renovés constantment.

Un dels trets essencials de la nova humanitat nascuda del Ressuscitat és l'amor fratern, en les seves múltiples formes i realitzacions.

El llibre dels *Fets dels Apòstols* ens ha transmès en tres coneguts sumaris la forma de vida dels primers cristians: Ac 2,42; 4,32-35; 5,12-16. A més de l'escolta de la Paraula, l'oració, la celebració de l'Eucaristia, subratllem un signe de la Resurrecció, que ja s'insinuava en les aparicions del Ressuscitat: la comunió interna, la unitat de la comunitat, que vivia de l'amor mutu.

La reunió d'un grup compartint idees, sentiments o projectes, com fer un grup d'acció, de mútua defensa i protecció, no era cap novetat. Allò realment nou era l'origen, el motiu i el projecte d'aquella fraternitat. No consta que els primers deixebles es possessin d'acord per a "associar-se" ni construir res. Es van trobar a si mateixos escoltant la Paraula, pregant, estimant-se com a germans, celebrant l'Eucaristia... Tots tenien la impressió que s'incorporaven a una realitat, una comunitat, que ja existia, nascuda de la Pentecosta.

La formació i el creixement d'aquesta fraternitat s'assemblava a aqueixa imatge que veiem quan algú desitja ballar una sardana, s'acosta a la rotllana, que ja està ballant, toca les mans de dos participants contigus que l'acullen i s'incorpora tot seguit al grup i a la seva marxa. La dansa arriba a realitzar-se perquè tots s'ajusten a la música, a la seva melodia i al seu ritme.

Així la "música de l'Esperit" que procedeix del Ressuscitat, escoltada, "creguda" (obeïda) fa possible la fraternitat, l'Església en comunió. Aquesta Església que escolta i viu l'Esperit és el gran signe en la història que Jesucrist va ressuscitar i continua viu entre nosaltres.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat